

Szerkesztőségi iroda:

Főiac, Csalak-féle ház,
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények
 küldendők.

Kiadó hivatal:

Pollák Mór könyvnyomdaja,
 hová a hirdetések és
 előfizetési pénzek
 bémintesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.

A háromszéki „Háziipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap telen-
 kint kétszer:
 csütörtökön és vasárnap

Előfizetési feltételek:

Helyben házhoz hordva, vagy
 vidékre postán küldve
 Egész évre . . . 6 ft — kr.
 Fél évre . . . 3 ft — kr.
 Negyedévre . . . 1 ft 50 kr.
 Hirdetmények díja:
 3 hasábos petit-sorért, vagy
 annak helyéért 6 kr.
 Bélyegdíj külön 30 kr.
 Nyitlár sora 15 kr.

Budapest, 1878. febr. 11.

— m — Bizony furcsa világot élünk! A természet maga, mintha megunt volna a maga ezredéves törvényeinek kerékvágását, s ehhez képest, mint ha az emberek agyrendszerébe is megbomlott volna s a helyes gondolkodás módjának súlygyentartóját elvesztette volna! . . .

Csak nézünk körül a politikai világban, s mindjárt megvan a bizonyítás. Európát — hiába csűrjük-csavarjuk a dolgot — általános conflagració veszedelme fenyegeti. A felforgató hatalmak tervei az orosz győzelemmel annyira diadalra jutottak, hogy már közel van az idő mikor nem fognak szégyenkezni a nyilvánosság napfényétől sem. Az erőszak koalícióját megakadályozta azon körülmény, hogy monarchiánk a jövőtől várva a dolgok fordulatát, ámbár közvetve Törökországban megtámadatva, nem futja meg a harci riadót. Az orosz álarc most leest, a hódítási tervek mind jobban kidomborodnak a bizonytalanság homályából, s e tervek bennünket is fenyegetnek. Igaz, hogy másokat is. Tény hogy nekünk ezek ellen fel kell lépniünk, először a konferencián, s ha itt nem sikerül, a harc mezején. Lehet, hogy most az orosz erőszakos tervek nyilvánosságra jövetelével meglesz az európai jogrendszer védőinek koalíciója — sőt majdnem bizonyos, hogy meglesz; de nekünk mindenestre föl kell lépniünk, mert hazánk jövő önállása, monarchiánk hatalma s végső elemzésben a dynastia trónja forog veszélyben.

S ily fenyegető külvilágok között milyen a belügyi helyzet? Ausztria és Magyarország között két éves érdekharc. Mint ha tengerek választanának el a keleti tűzörvénnytől bennünket, oly gondolat nélkül szőljük végtelenbe kölcsönösen egymás ellen feltörnyozva recriminációkat. Az osztrák uralkodó pártnak uralma forog a kockán azon kérdésnél, hogy létre jö-e és mielőbb a kiegyezés? s mégis nincs sürgős dolga, mint a bankrészevényeseinek pénzes zacskóit őrizni a „magyar belemarkolástól”, s azon veszekedni, hogy félkrajcárral drágább legyen-e, vagy olcsóbb a „kapuciner” a kávé-

házban — s a mellett se látják, se hallják el-lenségeink diadalo kárörömét, kik az orosz fegyverek előhaladtával már kezüket nyújtják ki, hogy az osztrák-németek uralma alól kirántsák a gyékényt. . .

Ugy-e hogy időre emberek ezek a jó osztrák-németek? No de hát mi dicső magyarok sem vagyunk különbek. Az a keleti veszedelem a mi háztájunkat érinti legközelebről, a mi háztetőnkbe kaphat legelőbb bele a gyuladás. S az a gyuladás már nagyon közel jár. S mégis mit kapunk? Örök torzsalkodás Ausztria ellen, mely természetes szövetségünk, gyűlölködést azon hazafiak ellen, kik a gyors egyezkedés szükségét predikálják, gyalázkodást, üdvözlést, buktatási törekvést a kormány ellen, mely a haza biztosítására szükséges esélyeket bel-s külpolitikájában megszerezni, előidézni igyekszik. Bizony szomorú viszály ez, emlékeztet a bizanci „filioque” vitára, mely leghatalmasabban szétválasztá a polgárságot akkor, mikor már az ellenség a város kapuit dörgette. Belviszályban mindig híres volt a magyar s mindig megitta a levét. S most mikor a veszedelem a kapunkon döng, ismét a hajbakapottság egyenletesség s evvel a siralmas gyöngeség képét mutatjuk a világnak. Ellenség vér-szemét kap rajta, szövetség után szétnező érdekítés elcsigged tőle. . .

Megdondoltatók-e ezt zavart csináló városban hatalmat hajhászó dicső kormánybuktató hazafiak?!

* Vilmos német császár vasárnap fogadta a birodalmi gyűlés elnökségét, s ez alkalommal a külpolitikai helyzetről e szavakat mondá: „A helyzet kétségkívül nagyon komoly, de még mindig reméljük, hogy lehetséges leend a békét fenntartani.

* A 80 millió bankadósság ügyében a képviselőház bankügyi bizottsága még e hó folytán ülést fog tartani, s betérjesztini a ház elé azon indítványát, hogy ez úgy az országos quota-deputációhoz tétessék át. Mint halljuk, a quota-deputáció március elején, a delegációk újra egybeültével egyidejűleg fogja ismét megkezdeni tanácskozásait.

* A delegációk újra egybeülése alkalmával gr. Andrassy — mint Bécsből írják — a rendel-

sztokat törni orruk alá, ha egyszer rózsás körmeik közé kerithetik őket.

No de ne feledkezzünk a mi vén gyermekünk-ről, érvén itt Cimeresi Gedeon uramat.

Cimeresi régóta híressé vált azon meleg érdeklődés miatt, melyet a nőnem iránt lépten-nyomon elárult.

Volt győzelme, volt kudarcja leg Vajjon most minő siker fogja koronázni fardozásait?

Mert hogy fardozott, mutatják a verejték-csöppek, miket homlokáról csakugyan törülgetett.

Vannak emberek, kik hamar feltalálják magukat az élet bármínő körülményei közt.

Cimeresi Gedeon ezek közé tartozott.

Miután eleget gyönyörködött s egy kised ház kapuja alatt eltűnő leánykát nem követhette szemével, azonnal észrevette a kapura kiszegezett következő hirdetést: „Kiadó szállás.”

— Ah! ezt a szállást ökvetetlen ki kell fogadnom! — kiáltott fel örömtelén. És hogy szándékát megvalósítsa, rátért arra az utra, melyen néhány perccel előbb a kecses leányzó eltűnt.

A kapu elé érve, kocogott a legelső ajtón. Egy kedves üde hang följogosította a belépésre.

Cimeresi e hangra megrezzent. Vajjon a véletlen nem segít már az első lépésnél is? Ha ő volna, minő hálával tartozna ezért a sorsnak, mely egyenesen az imádott lény körébe segítette.

Ekként reménykedve lépett a szerényen burtozott kis szobába.

Oh, hogy dobogott szíve, midőn reményét valóslva látta!

Zavarában, boldog meglepetésében alig tudta elhebegni üdvözlését.

— Van szerencsém, uram! — felelé a kedves, alig 18—20 éves barna leány, ki egymagára volt

kezési alap felemelése iránti tanácskozás alkalmával fogja felvetni a bizalmi kérdést.

* Ausztria-Magyarország veto-joga, mint a „B. Corr.”-t Bécsből értesítik, nem lett senki által kétségbevonva és az szükség esetén gyakorlatit is fog. Simor bíbornok van e tekintetben részletes utasításokkal ellátva.

* A pápaválasztás tárgyában írják Berlinből: A konklaben igen valószínűleg a mérsékelt Pecci, vagy a fanatikus Panebianco körül fognak a szavazatok csoportosulni. Az utóbbit a veto joggal bíró hatalmak határozottan ellenzik, mert befolyásának tulajdonítják a negatio azon politikáját, mely IX. Pius pápasága alatt uralkodott. Pecci bíbornok nem tartozik a kiengesztelhetlenek közé, hanem megélhetési módozatot óhajt létesíteni a modern állam igényei, s az egyház közt. Megválasztása azonban eddig még nehézségre talá a bíbornokok többségénél, kik a jezsuiták befolyása alatt állanak.

* A kormányelnök a keleti kérdésben hozzá intézett négy interpellációra csak a jövő héten fog válaszolni. A válasz késedelmét azon körülmény okozza, hogy az európai konferencia eszméje ma még nem tekinthető minden irányban biztosított-nak s a mig ez meg nem történik, a monarchia külpolitikai akciójáról nem adhatók a kormány által felvilágosítások.

A keleti kérdés.

Törökország, hála Európa magatartásának, megszünt önálló államnak lenni: névleg a szultán és kormánya uralkodnak ugyan, de valóssággal a cár parancsol Konstantinápolyban. Mindinkább bebizonyul, hogy Oroszország és Törökország közt véd- és dacsovétség köttetett, igazabban megnevezve, a porta alávetette magát Oroszország gyám-ságának, melyet a „szövetség” szép címen emlegetnek. E szövetségnek első következménye pedig az, hogy a porta megtagadta az angol hadihajók be-bocsátását a Dardanellákba.

A legújabb sürgönyök bizonyítják, mily komoly jelentőségűnek tekintik e tényt Angliában. A kormány kijelentette, hogy minden körülmények közt ragaszkodik elhatározásához s küszöbén állunk a legcsodálatosabb események egyikének: annak, hogy Anglia, melytől várta Törökország megmentését, támadólag fog föl lépni az Oroszország által segített Törökország ellen!

A konferencia ügye nagyon közel látszik lenni az elalváshoz; a terv valósságot készleltetik a számos és nehéz előmunkálatok; valószínű, hogy az

a szobában, himző munkájával kezében. Erre helyet mutatott Cimeresinek, miközben ő is pámlagra telepedett.

Cimeresi ezalatt összeszedte magát. Gavallérsága csakhamar felülkerekedett zavarán.

Azonnal hozzáfogott a helyzet puhatolásához.

— Nagysád, ha nem tévedek, egyedül éi e szentelyben? — kérde fürkészőleg körülhordozva tekintetét a szobában.

— Igen, uram! Én árva vagyok, ki korán elveszítette övét, — felelé bánatosan a leány.

Cimeresi szánakozó arcot mutatott, pedig lelike ugy örült e fölfedezésre. Egyedül éi! No akkor győzelme bizonyos! gondola. Az egyedüliség unalmas és veszélyes; szórakozása és veszélye ennek a férfiu s itt ő férfiu.

No lám, Cimeresi mennyire bizik ellenállhatatlanságában! Mi azt hisszük, hogy őt nem annyira egyénisége, minc inkább pénze segítette eddig is diadalra s ha isten élteti, talán ezután is.

Azonban hallgassuk Cimeresit:

— Nagysád! Az élet oly szép, ha társaságban élhetjük napjainkat. Az embernek vannak vágyai s reményei s a társaságban mindig akadnak olyanok, kik a vágyak, remények teljesedését eszközlik! — szavalá meglehetősen álpathossan.

— És én az egyedüliség rabja vagyok! — s ohajtott a leány, hollőfűrtös fejét fehér kezére támasztva.

— Nagysád a magány angyala!

— Oh, uram! az angyalok boldogok, mig én, szerencsétlen vagyok. Ne nevezzen tehát angyalnak. Mondjon inkább egy elhagyott árvának, ez illőbb, ez helyesebb! — felelé a leány könyező szemekkel.

Cimeresi jónak látta elővenni kiváló nagyságu keszkenőjét, hogy száraz szemeit vörösrre dörzsölje.

TÁRCA.

Katinka.

— Beszély. —

— Szép, nagyon szép! Meg kell tudnom, ki lehet? Régóta nem láttam ily csinos alakot. Minő könnyeden lebeg tova! Mennyi természetesség mozdulataiban! Ah, bárcsak visszafordulna egy pillanatra! Nem mintha azt akarnám, hogy engemet nézzen, rákerül arra is a sor, hanem hogy arcát láthassam, mely bizonyára angyali. Ej, ej, a kicsike mindjárt eltűnik szemem elöl. Férge lépéseivel már jókora tért nyert előttem, pedig én még arcát sem láthatam. Előre vén gyerek! talán még beérheted a bájós gyermeket.

Egy tavaszi nap reggelén így monologizált K. város legszebb utcáján végig haladva, azaz inkább futamodva egy feltűnően kecses fiatal leány után nemes s nemzeti Cimeresi Gedeon ur, ki to év óta hordozza már Hymen rózsá-láncait.

Szerencsére e rózsalánc nem volt olyan erős, hogy Cimeresi Gedeon uram olykor-olykor ne tudna tágitani rajta, ha akar. Most is azon tőri a fejét, midőn kergeti azt a lebegő angyalt, ki Cimeresné ő nagyságának legalább is unokája lehetne.

Végre Cimeresi elérte célját. Látott, látta a legszebb nőt a világon. A mint rápillantott arra a kis barna leányzóra, kit merev tekintetével egészen megzavart, azonnal meggyőződésévé vált, hogy ő most a világ legszebb angyalát szemlélheti.

Az ember 40—45 körül fölötte nagyit mindent, még a nőt is megszépíti képezetében. Az olvadozó vén gyerekeknek bocsássuk meg e rajongást, hisz a „megszépített gyermekek” ugy is elég borsot